24. ஆசானின் பெருமை

சித்தர் இலக்கியங்களிலே மிகவும் முக்கியமான பெருமையை வகிக்கும் உயர்வைப் பெற்றுள்ளவர் குரு அல்லது ஆசான் ஆவார். இந்த ஆசான் என்னும் சற்குரு, இரகசியங்களைச் சித்தர் மரபிலே நின்று கற்பிக்கிற வகைகள் நான்கு ஆகும்.

1. வெளிப்படையாக உடம்பின் இயல்புகளைப் பொது நோக்கிலே சொல்லி உள்ளம், உயிர், ஆகிய இரண்டன் தன்மைகளை யும் எல்லாருக்கும் புரிகிற மொழிகளிலே பேசுவார்கள். இது ஒரு முறை.

இந்த முறையிலே குறிப்பிடுகிற கருத்துக்களெல்லாம் பொதுவான வகையில், பொதுமக்களுக்கு அன்றாட வாழ்விலே பயன்படக்கூடிய விதத்தில் அமைந்திருக்கும். சான்றாக, இந்த உடம்பை நன்றாகப் பாதுகாக்க வேண்டுமென்று சொல்லி, அதற்குரிய காரணம் இந்த உடம்புக்குள்ளே உத்தமனாகிய இறைவன் வாழ்கிறான் என்று சொல்வார்கள். சாதாரண மனிதர்கள் வாழ்கின்ற ஒரு வீட்டையே சுத்தமாகவும், துப்புரவாகவும், திருடர்கள் புகுந்துவிடாதபடியும் பாதுகாக்க வேண்டிய அவசியம் நமக்கு இருக்கிறது. இந்நிலையிலே கடவுள் வாழ்கிற நுட்பமான வீட்டை, இன்னும் எவ்வளவு மேன்மை யாகப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்பதை ஞானிகள் வற்புறுத்திக் கூறுவார்கள்!

உள்ளம் என்பது மிக மிக மென்மை பொருந்திய ஓர் அறை ஆகும். அந்த அறைக்குள்ளே அன்னிய ஆற்றல்கள், தீய சக்திகள், புகுந்து விடாதபடி பாதுகாக்க வேண்டுமென்பதற்காக, ஒழுக்கம் உடைமை போன்ற சில மன நெறிமுறைகளை ஞானிகள் எடுத்துக் கூறுவார்கள். இது உள்ளம் என்ற அகவீட்டைத் தூய்மையாக வைத்திருக்க வேண்டியதன் அவசியத்தை வற்புறுத்துகிற பகுதியாகும். இதைச் சொல்லும்பொழுது உத்தமனாகிய இறைவன் இந்த உடம்பைத் தன்னுடைய வாசநிலையமாக வைத்துக்கொண்டு இங்கே வாழ்கிறான்! எனவே, இந்த உடம்பாகிய கோயிலை இறைவன் வாழ்வதற்குரிய பரிசுத்தமும், புனிதமும் நிரம்பிய மகத்தான கோயில் போன்று பாதுகாக்க வேண்டுமென்று, அழுத்தம் திருத்தமாகச் சித்தர்கள் கூறுவார்கள். இது பொதுமுறையில் சித்தர்கள் கூறுகிற பாங்கு.

2. உடம்பையும் உள்ளத்தையும் பாதுகாப்பதற்காக என்னென்ன செயல்களை நாம் செய்யவேண்டும், எவற்றை நாம் தவிர்க்கவேண்டும் என்று உன்பாட்டு முறையிலும், எதிர்மறையிலும் பொதுவான

சொற்களிலே சித்தர்கள் எடுத்துக் கூறுவார்கள். இது இரண்டாவது பாடமுறை!

பொய் கூறாமை, புறங்கூறாமை, பிறர் மனை நயவாமை, தீய எண்ணங்களுக்கு இடம் கொடாமை ஆகியவற்றை எதிர்மறையிலே சொல்வார்கள். இவற்றைச் செய்யாதீர்கள் என்பதற்கு அவர்கள் பற்பல உவமைகளும், சான்றுகளும் கூறி ஆணி அடித்தாற்போல் அறிவுறுத்துவார்கள்.

இவ்வாறே உண்மை பேசுங்கள் என்றும், நல்ல பழக்கங்களை நீங்கள் வழுவாமல் கடைப்பிடியுங்கள் என்றும், உடன்பாட்டிலே பொதுவான சொற்களிலே ஞானிகள் கூறுவது உடன்பாட்டு முறையாகும்.

3. சித்தர்கள் கூறுகிற மூன்றாவது கல்வி முறை, இரகசியங்களை இரகசிய மொழிகளிலே கூறுவதாகும்.

உள்ளத்தின் உள்ளே மிக மிக ஆழமான ஓர் இடத்திலே பேராற்றல்கள் செயற்படுவதை 'இருட்டறை மூலை' என்று கூறுவார்கள். உயிரைப் பற்றிச் சொல்லும்போது 'குருட்டுக் கிழவன்' என்பார்கள். உள்ளத்தைக் 'குமரி' என்றும், 'இளைஞன்' என்றும், வயதாகாத அனுபவமில்லாத 'பசலை' என்றும், பற்பல உருவக மொழிகளிலே பேசுவார்கள்.

- இவற்றைப் போலவே பல கதை வாயிலாகவும் ஆழமான உண்மைகளை ஆழமான பாங்கிலே வெளியிடுவார்கள். இது மூன்றாவது முறை.

4. சித்தர்கள் உபதேசங்களிலே நான்காவது பாடமுறை எப்படியென்றால், இந்த உண்மைகளையெல்லாம், நிகண்டிலே சொற் பொருள் கண்டுவிடுவதால் மட்டும் புரிந்துகொள்ள இயலாது என்று சொல்லி, இந்த நுட்பங்களை அனுபவ சீலனாகத் திகழ்கின்ற ஓர் ஆசான் மூலமாக, நேரிலே கேட்டுத் தெரிந்து பயிலுங்கள் என்று கூறுவார்கள்.

இந்த நான்கு முறைகளிலுமே மிகவும் முக்கியமான பகுதி, இந்த நான்காவது முறையில் அமைந்த நேர்முக நெறியை வலியுறுத்தும் பகுதியாகும். இந்தப் பகுதி சித்தர் இலக்கியத்திலே மிகவும் முக்கியமான பகுதியாகும்.

சித்தர் இலக்கியத்தில் இந்தப் பகுதி முக்கியம் பெற்று விளங்குவதால் ஞான குருவாகிய பேராசானுக்கு மிகமிக முக்கியமும் பெருமையும் கொடுத்து ஞானிகள் பேசுவார்கள்.

மறைசொலும் பொருள்
மனித வேடமாய் வந்தது

என்பார்கள். அதாவது வேதங்கள் சிறப்பித்துப் பாடுகின்ற இறைவனே குருவின் வடிவிலே வந்து தோன்றி இருக்கிறான் என்பார்கள்.

பொருள் என்னவென்றால் குருவை இறைவனாகப் பார்க்க வேண்டும் என்பதாகும். இறைவன் நம்மோடு பேசாத கடவுள். குருவோ என்றால், நம்முடன் பேசுவதோடு நமக்குப் புரியாத நுட்பங் களையெல்லாம் நமக்குப் புரிகின்ற மொழிகளிலே எடுத்து விளக்கு கின்ற பரம்பொருளாகும்.

குருவை இறைவனாகக் காணவேண்டுமென்ற இந்தக் கருத்தை வலியுறுத்துவதற்காகவே, இறைவனுக்குக் குருவின் வடிவம் தந்து, இறைவனை ஆசிரியனாக வழிபடுகிற ஒரு மரபு, நம்முடைய தமிழகத் திலே தோன்றி வளர்ந்து வந்திருக்கிறது.

முருகப் பெருமானை குருசுவாமி என்றும், குருநாதன் என்றும் வழிபடுகிறோம். இவ்வாறே சிவபெருமானைத் தட்சிணாமூர்த்தி என்ற வடிவிலே நாம் வழிபடுகிறோம். கீதையை உபதேசித்த கண்ணனை ஆசிரியனாக வழிபடுகிற மரபும் இந்த வழிபாட்டு முறையைச் சார்ந்ததுதான்.

உலகச் சமயங்கள் பலவற்றிலும் இறைவனைக் குருவின் வடிவிலே வழிபடுகின்ற சடங்குமுறை தோன்றியதன் நுட்பமே இந்தக் கருத்தால் தான் என்று கொள்ளல் வேண்டும்.

சிவனை வழிபடுவதனால் பயன் இல்லை என்றும், சிவனை நமக்குக் காட்டுகின்ற குருவை வழிபட்டால் போதுமென்றும், அவ்வளவு அழுத்தந் திருத்தமாகத் திருமூலர் தமது திருமந்திரத்திலே பாடியிருக்கிறார். இதன் நுட்பமும் குருவின் பெருமையை வலியுறுத்து கின்ற பாங்கே யாகும்.

சித்தர் இலக்கியங்களிலே எந்த ஞானியினுடைய படைப்பை ஆராய்ந்து பார்த்தாலும், குருவுக்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள இடம் ஈடு இணையற்ற முறையிலே விளங்குகிறது.

குரு என்பவன் நெறியைக் காட்டுபவன் என்பதோடு கூட, நெறியிலே நம்மை நடத்திச் செல்கிறவன் என்பதையும் சித்தர்கள் வலியுறுத்துவார்கள். எனவே, குருவைத் தேர்ந்தெடுக்கும் முன்பு, மிகவும் ஆராய்ந்து உண்மையைத் தெரிந்து, மெய்யான குரு என்பதை நன்கு தெளிந்து, அதன் பிறகே அவனை ஞானகுரு என்று பற்றிப் பிடிக்கவேண்டும் என்பதனை, எல்லாச் சித்தர்களும் நமக்கு வலியுறுத்தி யிருக்கிறார்கள்.

குரு இருக்கும் இடத்தைக் கண்டுபிடிப்பது என்பது வெளியிலும், உடம்புக்குள்ளும் என்ற பரிபாஷையிலே சித்தர்கள் பேசுவார்கள். வெளியே உள்ள குரு நம்முடைய உடம்புக்குள்ளே இருக்கிற குருவை நமக்குக் காட்டுகிறான் என்பார்கள் சித்தர்கள். எனவே அப்படிப் பட்ட தகுதிகள் வாய்ந்த மாபெரும் ஞானியினையே, குருவாக நாம் கொள்ளவேண்டும் என்பதனை, சித்தர் இலக்கியங்களின் அடிநாத மான எச்சரிக்கை என்று நாம் கொள்ளவேண்டும்.

உபநிஷத்தில் ஓர் அரிய வாக்கியம் வருகிறது :

அந்தேனஇவ நீயமானா யதாந்தாகா
தந்த்ரம்ய மானாஹா பரியந்தி மூடா

என்றும்,

ஜங்கன்ய மானாஹா பரியந்தி மூடா
அந்தேனைவ நீயமானா யதாந்தாஹா

என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இதற்கு ஒத்த கருத்தைத் திருமூலர் தமது திருமந்திரத்திலே போலியான குருமார்களுக்கும் உண்மையான குருமார்களுக்கும் உள்ள வேறுபாட்டை விளக்கும் முறையிலே சொல்கிறார் :

குருட்டினை நீக்கும் குருவினைக் கொள்ளார்
குருட்டினை நீக்காக் குருவினைக் கொள்வர்;
குருடும் குருடும் குருட்டாட்ட மாடிக்
குருடும் குருடும் குழிவீழு மாறே

என்பது திருமந்திரம்.

குருடனுக்கு வழிகாட்டுகிறவன் கண் நன்றாகத் தெரிந்தவனாக இருக்கவேண்டும். அவனும் குருடனாக இருந்துவிட்டால் எத்தகைய விபரீதம் விளைந்துவிடுகிறது!

குருடன் குருடனுக்கு வழிகாட்டுகிற கதை எப்படியோ அப்படித்தான், மெய்யறிவு இல்லாத குரு, ஒரு மெய்யறிவு அற்ற மாணவனுக்கு, மெய்யறிவை உணர்த்துகின்ற முயற்சியாகும் என்கிறார் திருமூலர். குருடர்களுக்குக் கோல்காட்டிச் செல்லும் குருடர்களின் இந்த விபரீதமான விசித்திரத்தை, திருமந்திரம் ஏழாந் திருமந்திரத்தில் மீண்டும் ஒருமுறை திருமூலர் எழிலோடு கூறுகிறார். அந்தப் பாடல்:

குருடர்க்குக் கோல்காட்டிச் செல்லும் குருடர்
முரணும் பழங்குழி வீழ்வர்கள் முன்பின்
குருடரும் வீழ்வர்கள் முன்பின் அறவே
குருடரும் வீழ்வார் குருடரோ டாகியே

என்பது ஏழாந் தந்திரத்தில் வரக்கூடிய பிறிதொரு பாடல்.

குருவினுடைய வல்லமைக்கும் பெருமைக்கும் இத்தனை சிறப்பைத் தருகின்ற சித்தர்கள், தங்களுடைய படைப்புகளைத் தொடங்குவதற்கு முன்பு ஆசானை வழிபட்டே அதன்பிறகு தங்கள் நூல்களைத் தொடங்குகிறார்கள்.

தமது குரு யார் என்பதை ஞானக் கும்மி என்ற இசைப்பண்போடு கூடிய சித்தர் இலக்கியம் மிக நன்றாக விளக்கம் செய்கிறது.

'நினையாமல் நினைப்பது' என்ற தியான நிலையைப் பற்றியும், 'தூங்காமல் தூங்குவது' என்ற அரியதொரு கலையைப் பற்றியும் ஏற்கனவே பார்த்தோம். இதுபோலவே 'சொல்லாமல் சொல்லுவது' என்று ஒன்று இருக்கிறது. அது என்னவென்றால், வெறும் சொற்களிலேயே பேசாமல், அனுபவபூர்வமான செயல்மூலம் பேசுதல்! அதாவது

அந்த ஆசிரியருடைய வாய் பேசுவதற்குப் பதிலாக அவருடைய செயலே, அவருடைய உடம்பே, பேசும்! இது மிகப்பெரிய கல்வி! சொல்லாமல் சொல்லுகிற உபதேசம் இதுவே! இதைப் பாடுகிறது ஞானக்கும்மி.

மந்திரம் என்பதே வெளியிட்டுச் சொல்லாமல் மன ஒலி அலைகளை உள்ளுக்குள்ளே அதிரச் செய்கின்ற நுட்பமான ஒலி அதிர்வுகளாகும். வைப்ரேஷன் (Vibration) என்கிற அதிர்வின் ஒலி அலைகள் அவை! அவற்றிற்குரிய மையங்கள் உடம்பில் உண்டு.

பேசாது இருக்கும்
இடம்பார்த்தே—அதைப்
பெற்றே இருப்பது மந்திரமாம்
ஆசான் என்றே
உபதேசம் இட்டால்
அல்லவென்று கும்மியடியுங்கடி

வார்த்தைகளால் மட்டும் எவ்விதமான பயனும் கிடையாது! எனவே, சொற்குரு வேறு, சற்குரு வேறு என்று ஆகிறதல்லவா?

சித்தர்களுடைய உலகத்திலே 'குரு' என்ற சொல்லுக்கு, வெளிச்சம் அல்லது ஒளி என்றும் பொருளாகும். ஞானப் பேருண்மையை வார்த்தையிலே சொல்லாமல், தொட்டு உணர்த்துகிறவரும், அவ்வாறு சொல்லாமல் சொல்லுகிறவருமாகிய ஞான குருவானவர், நமக்கு வெளியே இருந்து, ஞானாசிரியராக விளங்கி நமக்கு வழிகாட்டுகிறார். பின்னர் நமக்கு உள்ளே இருக்கும் குரு, தமது கல்வியைத் தொடங்குகிறார். அதாவது, ஒளிமயமான ஞான அனுபவக் கல்வி தொடங்குகிறது!

இந்த உட்பொருளாகிய ஒளியை நாம் அறிந்துகொள்ளாவிட்டால் எவ்வித ஆன்மீகப் பயனும் நமக்கு இல்லை. இதை அறிந்து தேர்ந்துவிட்டாலோ, நமது அக உடம்பு புடம் போட்ட தங்கம் ஆகிவிடும்!

பொருளைத் தெரிந்துகொள்ளாமல் புடம் போடுவது எப்படி?

குரு இருப்பதும் நெஞ்சுக்குள்ளே—மனக்
கோணல் அறுப்பதும் தன்னுக்குள்ளே
பொருள் இருப்பதும் அறியாமல்—புடம்
போடுவ தெப்படி ஞானப் பெண்ணே!

மெய்யான குரு, ஞானகுரு, நமக்கு இரண்டு நிலையிலே கைகொடுக்க வேண்டும். முதலாவது நிலை, மனித உருவத்திலே நம்முன் வந்து, உட்பொருளை நமக்கு அனுபவத்திலே காட்டவேண்டும். இதன் பின்பு, அடுத்த நிலை தொடங்குகிறது. ஒளியாகிய குரு உடம்பையும், நமது உள்ளத்தையும் உள்ளுக்குள் அனைத்தையும் புடம் போட்ட தங்கமாக மாற்றி உயர்த்தி ரசவாதம் செய்துவிடுகிறார்! செம்பையும் பொன்னாக மாற்றுகிற மெய்ஞ்ஞானம் இதுவே!

இந்த ஒளி ஞானமாகிய மெய்யறிவை ஆசான் வாயிலாக, அதாவது ஆசான் வடிவில் தோன்றிய இறைவனிடத்திருந்தே, பெற்றுத் தேற வேண்டும் என்பதற்கு அரிய சான்றாக அமைவது திருவாசகத்தின்கண் உள்ள ஒளிபற்றிய அற்புதமான பகுதி.

இந்த ஒளி அனுபவத்தையும், திருவாசகம் கூறுகிற ஒளியோக மரபையும் பற்றிச் சிவயோகி இரத்தினசபாபதியார் எழுதித் தந்துள்ள குறிப்பானது, ஞானம் கமழ்கின்ற அரியதோர் குறிப்பாகும். அந்தப் பகுதியின் ஒளிக்குறிப்புகள் வருமாறு :

"ஒளிவடிவான சுழுமுனைநாடியிலே ஒலிக்கின்ற அடையாளமான சங்கொலி அல்லாமல், மற்ற வாத்திய ஓசைகள் ஒன்றும் திருப்பெருந் துறையில் கிடையாது. பரவெளியில் உமைகாண நடிப்பதாக அவ்வூர்ப் புராணமும் கூறுகின்றது.

அண்டம் பிண்டம் என்று உலகத்திலே இரண்டு பொருள்கள் உண்டு. இவை இரண்டிலும் தத்துவங்கள் சமமாக விளங்கும். இந்த உடம்பிலே மூலாதாரத்திலிருந்து எழுந்த சுழுமுனைநாடி நிறைந்து மின்னல்போலப் பிரகாசிக்கிற ஒளியாகி, அந்த ஒளியிலே திருவைந் தெழுத்துக்களால் உணர்த்தப்படும் ஐந்துவகை ஒளிகளும் ஒன்றி லொன்று அடங்குமுறையாலே முடிவிலே ஒன்றாக நிற்கக் குழலோசை யாக நிற்கின்ற அவ்வோசைதானும் அடங்கி நின்ற இடம் எதுவோ, அதுவே இறைவன் திருநடனம் செய்யும் சிதம்பரம் என்ற ஆகாயக் குறிப்புத் தலமாகும். சிதம்பரம் உருவத்தால் உணர்த்தப்பட்டது. இது உருவமற்று உணர்த்தப்பட்டுள்ளது. யோகம் என்ற சொல் சேர்க்கை என்ற பொருளையுடையது. இங்குச் சீவனும் சிவனும் சேருவதே யோகமாக்கப்பட்டது. சீவன் சிற்றொளியுடன் கூடியது. இறைவன் பேரொளி. இரண்டு ஒன்றாகுதல் சிவயோகம். அவ்வொளி அணுக்களும் சிந்தனையால் அகண்டமும் அண்டமும் உரசுவதால் இந்த நாதம் இயல்பாக உண்டாகிறது. மற்ற ஓசை செய்கையினால் அமைவது பற்றி இதற்கு அனாகதம் என்று பெயர் வைத்துள்ளனர். ஆகதம் என்றால் அடித்தல். அனாகதம் அடிக்காமல் எழும்பும் ஓசை என்பது பொருள். மனிதனின் தூல உடலில் ஓர் ஓசை இயல்பாக இருப்பதை அனாகதம் என்று புறநிலையில் உள்ளவர் கொண்டனர் யோகிகள் ஆகாயத்தினிடம் ஒரு நுண்ணோசை உள்ளது என்று அறிவதில் ஆகாயபூத நாயகரான சதாசிவரை அறியலாம் என்று தியானத்தில் நாதத்தைக் கண்டனர். இதுவேதான் தியான யோகம் இது எவ்விதமூச்சுப் பயிற்சியும் இல்லாதது என்பதை அறியவும் என்பது சிவயோகியாரின் விளக்கம்.

மிகுந்த மதிப்புக்கும் வணக்கத்துக்கும் உரிய ஆசானின் இலக் கணத்தை இலக்கிய உலகிலே பழந்தமிழ் நூல்கள் வியந்து பேசுவதை அறிஞர் உலகு நன்கு அறியும். தமிழ் இலக்கணம் மாணவனுக்கும் ஆசிரியனுக்கும் இலக்கணம் வகுத்துக் கூறுகிறது. இந்த இயல்புகள் அனைத்தும் பலநூறு மடங்காகப் பெருக்கம் பெற்றுச் சித்தர் இலக் கியத்திலே ஒப்பற்ற இடத்தை அணிசெய்கின்றன.

'மறைசொலும் பொருள்' என்றே குருநாதனைத் திருக்குணலை யார் அழைப்பது போலவே, வைணவ சமயத்து நூல்களும் ஆசிரியனை இறைவனாகக் காண்கின்றன. திருமூலருடைய வரலாற்றிலே ஒரு பெரிய சிறப்பு அவருக்கு ஞானம் உணர்த்திய ஆசிரியர் திருநந்தி தேவரே ஆவார்! இந்த உண்மை ஒருபுற மிருக்க, எல்லா ஞானப் பயிற்சி மாணவர்களுக்குமே ஞானாசிரியனாக வந்து தோன்றுவது இறைவனே என்பதுதான் சித்தர்களின் முடிவாகும். இதைத் திருமூலரும் பாடுகிறார் :

விண்ணின் றிழிந்து வினைக்கீடாய் மெய்கொண்டு
தண்ணின்ற தாளைத் தலைக்காவல் முன்வைத்து
உண்ணின் றுருக்கியொர் ஒப்பிலா ஆனந்தக்
கண்ணின்று காட்டிக் களிம்பறுத் தானே

"பரநாத வெளியிலிருந்து கீழே இறங்கி, இருவினைகளுக்கும் ஏற்ப இந்த மனித உடம்பாகிய சட்டையை அணிந்து, சத்திநிபாதம் என்ற விவேகத்தை முன்னிலையாக வைத்து, என் சுகத்துள்ளே நின்று உருக வைத்து, ஓர் ஒப்பற்ற ஆனந்த அனுபவம் தந்து, ஞானமாகிய உபநயனத்தை அருளி, களிம்பாகிய மலத்தை அறுத்தான்" என்று தமது ஞான அனுபவத்தை முனிவர் பாடுகிறார்.

இவ்வாறு தமது சொந்த வரலாற்றைக் கூறுகிற திருமூலர், தமது சித்தர் இலக்கியமாகிய திருமந்திர நூலிலே குருமார்களின் இயல்புகளை ஆழமான பார்வையோடு கண்டு பல பாடல்களிலே எடுத்து இயம்புகிறார்.

ஞானக்கண் இல்லாத குருட்டுக் குருமார்களை அழைத்து, பல மாணவர்கள் 'குருடும் குருடும் குழிவீழும்' வேடிக்கையான பரிதாபத் தைப் பாடுகிற சித்தர், பெருமான், பொய்வேடத்துப் போலி ஆசிரியர் களைப் பற்றியும் பேசுகிறார். அவருடைய காலத்திலும் பல போலிச் சாமியார்கள் இருந்தார்கள் என்று தெரிகிறது. எப்படி?

ஆடம் பரங்கொண் டடிசிலுண் பான்பயன்
வேடங்கள் கொண்டு வெருட்டிடும் பேதைகாள்

என்று எத்துணை வேகத்தோடு வருகிறது திருமந்திரப் பாடல் என்பதைப் பார்க்கவேண்டும்.

இந்தத் திருமந்திரப் பாடலுக்கு, ஏறத்தாழ இருநூற்றைம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வாழ்ந்த பழம்பெருஞ் சித்தராகிய சம்பளி முனிவர் எழுதி வைத்துள்ள உரை படிப்பதற்குச் சுவையாக உள்ளது. பாடல் முழுவதையும் சம்பளிச் சித்தரின் பழைய உரையையும் கீழே தருகிறேன் :

ஆடம் பரங்கொண் டடிசிலுண் பான்பயன்
வேடங்கள் கொண்டு வெருட்டிடும் பேதைகாள்
ஆடியும் பாடியும் அழுதும் அரற்றியும்
தேடியும் காணீர் சிவன்அவன் தாள்களே!

"இடம்பத்தையே விரும்பி மேற்கொண்டும், வயிறார உணவுண்டலே பெறும் பெரும்பயன் ஆம் என உட்கொண்டும், பொய்யாகத் தவச் சின்னங்கள் அணிந்து, அறிவில்லாத மக்களை மயக்கி, வஞ்சிக்கும் அறிவில்லாத பேதைகளே! நீங்கள் அந்த அவவேடத்தைக் கைவிட்டுத் தொலைத்து, சிவபிரானாகிய அப்பரம்பொருளின் திருவருளை ஆடியும் பாடியும் அழுதும் அரற்றியும் தேடியும் காண்பீராக!" என்க. அப்பெருமான் ஆன்மாக்களுக்கு அருள்செய்யும் பொருட்டு, மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் ஆகிய வடிவங்களும் கொண்டு விளங்குகின்றார். ஆதலின் தலங்கள்தோறும் நடந்து தேடிச் சென்று தீர்த்தங்களில் மூழ்கி அருள்வடிவாகிய திருமேனிகளைத் தரிசித்து உய்வீர்களாக என்றவாறு" என்பது அந்தப் பழைய உரையாகும்.

ஆடுதல், ஆனந்தக் கூத்துச் செய்தல். பாடுதல், அப்பெருமான் அடியார்களுக்கு அருள்செய்த திறங்களையெல்லாம் சொல்லித் துதித்தல். அழுதலாவது, பெரியோர்கள் பெற்ற பேறு தமியேனுக்கும் கிட்டுமோ கிட்டாதோ என்று, உள்ளம் நைந்து நைந்து உருகி வாய் சோர்ந்து வெளிப்படுதல். அரற்றலாவது, நாட்டார் நகைப்பரே என்னும் கருத்துக்கூடத் தோன்றாமல் வாய்விட்டு அவ்வாறு புலம்புதல் என்க!

இது வேறொரு பழைய உரை. இதிலிருந்து என்ன தெரிகிறது என்றால், மெய்யான சித்தர்கள் உலவி வருகின்ற அதே சூழ்நிலையில் பொய்வேடச் சித்தர்களும் உலவுதல் உண்டு என்பதே! 'மக்களே போல்வர் கயவர்' என்ற வள்ளுவர் வாக்கின்படி, மெய்யான சித்தர்களைப் போலவே காட்சிதருகிறார்கள் பொய்யான சித்தர்களும் என்ற இந்த அவல நிலையையும் பாடுகிறது திருமந்திரம்:

ஞானமி லர்வேடம் பூண்டிந்த நாட்டிடை
ஈனம தேசெய் திரந்துண் டிருப்பினும்
மான நலங்கெடும் வையகம் பஞ்சமாம்
ஈனவர் வேடம் கழிப்பித்தல் இன்பமே

இந்தப் பொய் வேடத்தைக் கலைத்துவிடுவதே நாட்டுக்கு நல்லது; அதுவே புண்ணியம் என்கிறார் மெய்ஞ்ஞான மெய்ச்சித்தராகிய திருமூலர் பெருமான்! மற்றொரு திருமந்திரப் பாடலிலே இந்தப் பொய் வேடத்தார்களை நெறிப்படுத்துவது அரசனின் கடமையாகும் என்றும், அவ்வாறு செய்வதே அரசனுக்கு வீடுபேறு நல்கும், அதுவே அரசமுத்தி என்றும், திருமூலர் அறிவுறுத்துகிறார்:

வேட நெறிநில்லார் வேடம்பூண் டென்பயன்
வேட நெறிநிற்போர் வேடம்நல் வேடமே
வேட நெறிநில்லார் தம்மை விறல்வேந்தன்
வேட நெறிசெய்தால் வீடுஅது வாமே!

என்பது அந்தத் திருமந்திரப் பாடல்.

துறவு என்னும் காவி வேடத்தை மட்டுமே குறிப்பிடவில்லை திருமூலர். தவநெறி, வழிபாட்டு நெறி போன்ற எல்லா நெறிமுறைகளையும் அவற்றுக்குரிய சின்னங்களையும் உள்ளடக்கிய 'வேடம்'

என்ற சொல்லைக் கையாளுகிறார் முனிவர்! இதற்குச் சான்றாக இன்னொரு பாடல் உள்ளது :

மூடம் கெடாதோர் சிகைநூல் முதல்கொள்ளில்
வாடும் புவியும் பெருவாழ்வு மன்னனும்
நாடொன் றிலனாகும் ஆதலாற் பேர்த்துணர்ந்து
ஆடம் பரநூல் சிகைஅறுத் தால்நன்றே

அறிவுச் சின்னங்கள் அறிவில்லாத மூடர்களிடம் பொய்வேடமாக அமைவதைக் கண்டு, அந்த வஞ்சகத்தைச் சித்தர்கள் உள்ளம் சாடுகிறது. திருமூலரைப் போலவே பிற்காலத்தைச் சேர்ந்த சித்தர் பலரும் போலிவேடத்தைச் சீறுகிறார்கள். சான்றாக, ஞானக் கும்மி என்னும் சித்தர் நூலில் ஒரு பாடல் :

தாடி வளர்த்துச் சடைவளர்த்து—நல்ல
சங்கியாசி என்றொரு வேடமிட்டு
ஓடித் திரிந்த புலையாட்டை—இங்கு
ஒப்புவ தாரடி ஞானப்பெண்ணே!

என்று கும்மியை ஒங்கியே தட்டுகிறார் இந்த ஞானி!

ஓடித்திரிந்த புலையாடு என்பதிலே எத்தனையோ சிலேடைப் பொருள்கள் உண்டு. கழுத்திலே தாடி போன்ற ஒரு சதை தொங்குகிற ஆடு நமக்குத் தெரியும். நெடி வீசுகிற புலை ஆடு அது. அப்படி ஒரு பொருள். இன்னொரு பொருள், புலையாட்டம் என்றால் அது பித்தலாட்டம், வஞ்சனை, ஏமாற்று என்று பொருள்! வெறியாட்ட மாகிய காம லீலைகளையும் இது குறிக்கும்! அத்தனையும் சேர்த்து வெளிவேடங்களை உதறிப் பேசுகிறார் சித்தர், இந்த அழகான பாடலிலே!

பொய்வேடத்தார்களைச் சீர்திருத்தி நெறிப்படுத்துவதே நாட்டுக்கு நன்மை பயக்கும் செயலாகும் என்பதைப் பல இடங்களிலே மகான்கள் அறிவுறுத்துகிறார்கள்.

ஞானியா, ஞானி இல்லையா என்று வேடத்தார்களைச் சோதிக்க வேண்டும். ஞானிகளைக் கொண்டு சோதனை செய்யும்படி செய்ய வேண்டும். இதுவே தேசப்பணியாகும். நாட்டுக்குச் செய்கிற மிகப் பெரியதோர் தொண்டாகும் என்று ஒரு பாடலிலே திருமந்திரம் செப்புகிறது:

ஞானமில் லார்க்குச் சடைசிகை நூ னண்ணி
ஞானிகள் போல நடிக்கின் றவர்தம்மை
ஞானிக ளாலே நாபதி சோதித்து
ஞானமுண் டாக்கல் நலமாகும் நாட்டுக்கே

இத்தனை சீற்றம் ஞானிகளுக்கு ஏற்படுவதற்குக் காரணம் என்ன வென்றால், மெய்வேடத்துக் குருவின் திருவருளையும், அந்தத் திருவருளின் பயனையும் அத்தனை அனுபவித்தவர்கள் அவர்கள்! மெய்யான குருவின் மெய்யான உபதேசத்தை நன்கு உணர்ந்த காரணத்தினால், ஞானிகளுக்குப் பொய்வேடப் போலிகளிடம்

ஆவேசச் சிற்றம் பொங்குகிறது. குருபத்தி என்னும் ஈடுபாடு அப்படி உந்துகிறது ஞானிகளை. எப்படிப்பட்ட ஈடுபாடு அந்தக் குருபத்தி, என்பதைப் பல பாடல்கள் சித்தர் இலக்கியத்திலே நமக்கு உணர்த்து கின்றன. திருமூலரும் அதனையே பாடுகிறார் .

எட்டும் இரண்டும் அறியாத என்னை
எட்டும் இரண்டும் அறிவித்தான் என்நந்தி
எட்டும் இரண்டும் அறிவால் அறிந்தபின்,
எட்டும் இரண்டும் இலிங்கம தாமே!

இந்தப் பாடலில் வரும் 'எட்டும் இரண்டும்' என்பதற்குப் பல நுட்பங்களை உரையாசிரியர்கள் கூறுவார்கள். சித்தர்களின் இலக்கியத் திலே பல பாடல்களில் இந்தத் தொடர் வருகிறது. அவ்வையும் தமது ஞானப் பாடல்களிலே இந்த நுட்பத்தைப் பாடியிருக்கிறார்.

எட்டு தமிழர்களின் கணித முறையிலே அகரமாகும். இரண்டு என்பது உகரமாகும். எனவே எட்டும் இரண்டும் என்பதை அகர உகர இணைப்பாகிய 'ஓம்' என்னும் பிரணவம் என்று பொருள் கூறுவது மரபாகும். இதுவன்றி, எட்டும் இரண்டும் பத்தாகும் என்ற கணக்குப்படி பத்து என்ற எண்ணைக் குறிக்கும் நகரம் என்று பொருள் கொள்வதும் உண்டு. ஞானிகளின் மொழியிலே நகரம் என்பது ஆன்மா. எனவே எட்டும் இரண்டும் அறிவித்தல் என்பதை ஆன்ம ஞானம் உணர்த்துதல் என்று பொருள்கொள்ளுவதும் உண்டு.

ஆன்ம ஞானத்தின் முதலாவது பாடம், பிரணவமாகிய 'ஓம்' ஒலியை உணர்த்தலேயாகும். ஆகவே, இந்த இரண்டு வகையான உரைகளும் ஒரே அடிப்படைக் கருத்தையே கூறுவதாகக் கொள்ளலாம்.

இனி, 'எட்டும் இரண்டும்' என்ற சொற்றொடருக்கு ஞான பண்டிதர்கள் கூறுகிற மற்றொரு பொருளும் உண்டு. கம்பளிச் சித்தர் போன்ற பழைய ஞானிகளும், தொன்மையான மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்துச் சுவடிகளிலே நாம் சந்திக்கிற பழம்பெரும் உரையாசிரியர் களும் கூறியுள்ள அந்த நுட்பமான பொருள் வருமாறு :

"எட்டு என்பது புரியட்ட காயம். புரியட்ட காயம் என்பது சீவாத்மாவைப் பற்றிக்கொண்டிருக்கிற, சீவாத்மாவிலே கருக்கொண் டிருக்கிற எட்டுவகையான பிணைப்புகளாம். அவை, ஆங்காரம், சித்தம், புத்தி, மனம், அந்தக்கரணம், ஆணவம், மாயை, காமியம் என்பன" என்று சுயிலாயச் சித்தர் விளக்குகிறார். இரண்டு என்பதற்கு அவர் கூறும் பொருள் தானும் தலைவனும் என்பது. எனவே பிறவி யிலே வந்த இருள் காரணமாக எட்டையும் இரண்டையும் உணராத நிலையிலே உள்ள பக்குவமற்ற மாணவனுக்கு, இந்த எட்டையும் இரண்டையும் குருநாதன் உணர்த்துகிறான். இந்த உணர்வு கைகூடிய நிலையிலே எட்டும் இரண்டும் கலந்து முழுமை பெறுவதால், எட்டும் இரண்டும் இலிங்கமதாமே என்ற சொல் பிறக்கிறது.

இந்த எட்டும் இரண்டும் கலந்த இணைப்பை இன்னொரு திருமந்திரப் பாடலிலும் எழிலோடு காணுகிறோம்:

எட்டினில் எட்டும் அதில்ஒட் டிரட்டியும்
கட்டியை விட்டுக் கலந்துண்ண மாட்டாமல்
பட்டினி விட்டும் பலவிதம் தேடியும்
எட்டும் இரண்டும் அறியாத மாக்களே!

பட்டினியை விட்டும் என்றால் பட்டினிகிடந்தும் என்று பொருள். எட்டும் இரண்டும், அதில் ஒட்டிரட்டியாகிய பதினாறும் அறிந்து கொள்ளாமல், கட்டி எனப்படும் இந்த உடம்பின் பற்றைத் துறந்து, பட்டினி கிடந்தும் பலபடத் தேடியும் துன்புறுகிற பேதைகளைப் பாடுகிறது இந்த அரிய பாடல். பதினாறு என்பது சித்தர்கள் கூறுகிற பதினாறு கலைகள். இவை ஞானப்பயிற்சி செய்வார்களுக்குச் சோடச கலைக் கல்வி என்று உபதேச முறையில் உணர்த்தப்பெறுகிற இரகசிய ஞானமாகும்.

உலக மாந்தரின் சாதாரண நிலை இத்தகைய இடர்ப்பாட்டிலே இருப்பதனாலேதான், இந்த இடர்களுக்கெல்லாம் உய்வாக அமைகிற ஞானத்தை வழங்கும் குருவினைக் கொடுமுடியிலே வைத்து அத்தனை பரவசத்தோடு ஞானிகள் ஏத்தித் துதிக்கிறார்கள். மாணிக்கவாசகரும் தமது ஞானக் கல்வியின் இன்பத்திலே திளைத்துக் குருபரனை எவ்வளவு பேரானந்தக் களிப்போடு பாடுகிறார்:

முத்திநெறி அறியாத
மூர்க்கரோடு முயல்வேனைப்
பத்திநெறி அறிவித்துப்
பழவினைகள் பாறும்வண்ணம்
சித்தமலம் அறுவித்துச்
சிவமாக்கி எனையாண்ட
அத்தன்எனக் கருளியவா
றார்பெறுவார் அச்சோவே

என்று திருவாசகம் துள்ளிவருகிறது!

இந்த ஆனந்த ஞானக்கல்வி இல்லாத மக்களின் நிலை இதற்கு நேர்மாறாக உள்ளது என்பதையும் திருமூலர் சித்திரிக்கிறார்:

ஆயத்துள் நின்ற அறுசமயத் தோர்களும்
காயத்துள் நின்ற கடவுளைக் கண்டிலர்
மாயக் குழியில் வழுவா மனைமக்கள்
பாசத்துள் நின்று பதைக்கின்ற வாறே

சித்தர்களின் யோகமுறையிலுள்ள ஞானவழியே 'சன்மார்க்கம்' என்றும், 'செம்மைநெறி' என்றும், துதிக்கிறது சித்தர் இலக்கியம்! இந்த நெறியாவது உடம்புக்குள் உத்தமனைக் காணுகிற நெறியாகும். காயத்துள்ளே கடவுளைக் காணுதல் எனினும் ஒக்கும். எனவே வேறு எந்த நெறிக்கும் இல்லாத பெருமைகளை இவ்வாறு பேசுகிறது சித்தர் இலக்கியம்.

ஞானகுருவின் வாயிலாக நேருக்கு நேராக இருந்து பெறவேண்டிய கல்வியான இந்த உபதேசமே, பிறப்பு இறப்புக்களை வெல்லுகிற ஒரே

நெறியாகும். இதை அறியாதவர்கள் பிறப்பு இறப்பாகிய சுழலிலே சுற்றுண்டு தவிக்கிறார்கள் என்பதைத் தெளிவாகக் கூறுகிறது திருமந்திரம். வேகத்தோடு வருகின்றன அதன் மொழிகள்:

கத்தும் கழுதைகள் போலும் ஒலாதிகள்
சுத்த சிவமெங்கும் தோய்வுற்று நிற்கின்ற
குற்றம் தெரியாமல் குணங்கொண்டு கோதாட்டிப்
பித்தேறி நாளும் பிறந்திறப் பாரே

குற்றம் தெரியாமல் என்பதன் பொருள், குற்றத்தைக் குற்றமென்று உணர்ந்துகொள்ளாமல் என்பதாம். குணம்கொண்டு கோதாட்டி என்றால், அதனையே நலம் என்று கருதிப் பாராட்டி என்பதாம்.

சன்மார்க்கம் என்பது, சுத்த சிவமானது அங்கு இங்கு என்னாதபடி எங்குமாய்க் கலந்து நிற்பதைக் காணுகின்ற ஞானமுறையாகும். இதனை அறியாத மக்கள் இவ்வேறு வழிகளிலே சென்று, வேற்றுமைகளைப் பாராட்டி உழல்கிறார்கள். அந்த வழிகளில் உள்ள குற்றங் குறைகளை அறியாமல் குற்றத்தையே குணமாகக்கொண்டு, 'எம்தெய்வம்', 'உம்தெய்வம்' என வாதிட்டுக் கழுதைகள் போலக் கனைத்து, அந்தப் பித்தேறி நாளும் பிறப்பிறப்புச் சுழலிலே சிக்குண்டு தவிக்கிறார்கள். ஆனால் சிவயோகிகளின் நிலை அவ்வாறில்லை. தண்டும் கையுமாகக் காணப்பெறுகிற இந்த யோக சித்தர்கள் மெய்ஞ் ஞானத்தை உணர்ந்தவர்கள். அவர்களின் கையிலே உள்ள தண்டம் பரஞானத்தைக் குறிக்கிறது. சித்தர்களின் மொழியிலே தண்டு என்பது சத்நிபாதம் என்னும் ஞானநிலை.

தண்டுடன் ஓடித் தலைப்பெய்த யோகிக்கு
மண்டலம் மூன்றும் மகிழ்ந்துடன் ஒத்திடும்

என்பது சித்தர் வாக்கு. சூரிய மண்டலம், சந்திர மண்டலம், அக்கினி மண்டலம் ஆகிய மூன்று மண்டலங்களும் தம் வசமாகி இன்பம் கூட்டுவனவாம். அகத்திலும் புறத்திலுமாக உள்ள இந்த மூன்று மண்டலங்களும் தம்முள் ஒன்றிநின்று, யோகியின் வசமாகி எல்லையில்லாத பேரின்பத்தைக் கூட்டுவிக்கும். இந்தப் பேரின்பமே ஞானாசிரியன் தனது மாணவனுக்கு உணர்த்துகிற பேரானந்தக் கல்வியாகும்.

இந்தப் பயனை அடைவதற்காகவே உடம்புக்குள்ளே புகுந்து செல்லுகிற உபாயத்தை எல்லாச் சித்தர்களும் வற்புறுத்தி விளக்குகிறார்கள். இந்த அடிப்படையையே திருமூலர் கூறுகிறார்.

வானுக்கு ளீசனைத் தேடும் மருளர்காள்
தேனுக்கு ளின்பம் சிவப்போ கறுப்போ
தேனுக்கு ளின்பம் சிறந்திருந் தாற்போல்
ஊனுக்குள் ஈசன் ஒளிந்திருந் தானே

"கேஷத்திரமாவது பிருதிவியின் கூறு. தீர்த்தமாவது அப்புவின் கூறு. மூர்த்தியாவது பரமாகாசத்தின் கூறு. ஆகையினாலே ஜீவாத்மா விசாரமில்லாமல் வானம் முதலாகிய பஞ்சபூத வடிவைப் பொருளாகக் கொண்டிருக்கையாலே 'வானுக்குள் ஈசனைத் தேடும் மருளர்காள்'

என்னும் சத்தத்துக்கு விபரம். தேனுக்குள் இன்பம் அறியப்படாது ஆகையினாலே 'தேனுக்குள் இன்பம் சிவப்போ கறுப்போ' என்னும் சத்தத்துக்கு விபரம். தேனுக்குள் இன்பம் சிறந்தறியப்படாமல் இருந்தாற் போலவே ஊனுக்குள் ஈசனைக் காண குரு முன்னிலை இல்லாமல் அறியாதார்க்கு அறியப்படாது. ஆகையினாலே 'தேனுக்குள் இன்பம் சிறந்திருந்தாற்போல்—ஊனுக்குள் ஈசன் ஒளிந்திருந்தானே' என்னும் சத்தத்துக்கு விபரம் என்க" என்பது கம்பளிச் சித்தர் உரை. மேலும்,

"வாலுக்குள் ஈசனைத் தேடும் மருளர்காள்—பரமாகாச சொரூபியாய் (சரீரியாய்) தன்னுள்ளே இருக்கும் இறைவனைத் தேடித்திரியும் அறிவில்லாதவர்களே! தேனுக்குள் இன்பம் சிவப்போ கறுப்போ—தேனிலே (பிரித்தறிய வாராமல் கலந்து ஒன்றாயிருக்கும்) இன்பமயமாகிய சுவையானது சிவப்பு வண்ணமோ? அல்லது கறுப்பு வண்ணமோ? ஆராய்ந்து சொல்லுவீராக. தேனுக்குள் இன்பம் சிறந்திருந்து—தேனினுள்ளேயுள்ள இன்பமாகிய சுவை (அதனை நுகர்வோருக்கு மட்டும்) சிறந்து தோன்றினாற்போல, ஊனுக்குள் ஈசன் ஒளிந்திருந்தான் ஏ—அப்பரமாகாச சரீரியாகிய இறைவன் நுங்கள் சரீரத்தினுள்ளேதானே (அந்தர் யாமியாய்) உயிர்க்குயிராகப் புறத்துந் தோன்றாதபடி கலந்திருக்கின்றான் என்றவாறு" என்கிறார் இந்தப் பழைய உரையாசிரியர். மேலும்,

"அங்ஙனம் இருக்கும் அப்பரம்பொருளை ஞானாசாரியனுடைய திருவருளால் கண்டு சிவபோகத்தை நுகருவீராக என்பது எஞ்சி நின்றது. உயிருக்குயிராய் இறைவன் ஒளித்திருப்பினும் அதனால் யாதொரு விகாரமுமின்றிச் சிறந்து விளங்குவான் என்பதும் உவமையால் பெறப்படும். ஊன்—சரீரம். மருளர் எனக் கூறியது உயிர்க்குயிராகிய நாயகனை, ஆசாரியர் அநுக்கிரகம் பெற்று அறிந்து அனுபவியாமல், புறத்திலே மட்டும் தேடித் திரிவாரை நோக்கி என்க. தேனை நுகர்ந்தோர், அதன் சுவை இவ்வாறு இருந்தது எனப் பிறருக்கு எடுத்துச் சொல்ல வாராது, அனுபவ மாத்திரையின் அறிந்து இன்புறுவர். அதுபோல சிவபோக நுகர்ச்சியிலே தலைப்பட்டோர், அப்பேரின்பத்தை அனுபவிப்பதை யொழிந்து புறத்தோருக்கு அதனைச் சொல்ல இயலாது என்க. 'கண்டவர் விண்டிலர்' என்பது ஒரு பழமொழி. "நன்றில்லை தீயது மில்லை, சொல்லாவொன்று மிக்கியதே" எனப் பஞ்சாக்கர தேசிகாந்தாதியில் கவிராக்ஷஸ—சிறீ கச்சியப்ப முனிவர் அருளியதும் காண்க. "இன்பம் இதுவெனப் பஞ்சாக்கரவன் இணைப்பதத்தில்—அன்பிற் பிணைந்த அடியரல்லால் மற்றை யாரறிவார்" என்று அருளிய திறமறிந்து இன்புறற்பாலது. "மருவி யிருவரும் புணர வந்த இன்பம் வாயினாற் பேசரிது மணந்தவர் தாம் உணர்வர்—அருள்பெறினவ் விருவரையும் அறிவிறந்தங்கறிவர்" என்னும் சிவஞான சித்தித் திருவிருத்தம் நோக்கியும் அறிக.

என்னை அறிந்திலன் இத்தனை காலமும்
என்னை அறிந்தபின் ஏதும் அறிந்திலன்
என்னை அறியும் அறிவை அறிந்தபின்
என்னைவிட் டுன்னை உசாவுகின் றேனே

என்னை அறிந்திலன் இத்தனை காலமும்—(தனுகரண புவன போகங்கள் ஆகிய பாசமே மெய்ப்பொருளாகத் தோன்றும் மயக்க அறிவினால்) இத்தனை காலமும் ஆன்மாவாகிய யான் என் இயல்பை அறியாமல் (பிறப்பு இறப்பாகிய சுழியில் அகப்பட்டு) உழன்றேன்; என்னை அறிந்தபின் ஏதும் அறிந்திலன்—(இருவினை யொப்பு மலபரிபாகம் சத்திநிபாதம் வந்தெய்திய காலத்து முன்பு மெய்யாகத் தோன்றிய அப்பாசங்களெல்லாம். பொய்யாகத் தோன்ற) என் இயல்பை விசாரித்து நன்கு அறிந்தபின் மற்றொன்றனையும் அறிந்திலேன்; என்னை அறியும் அறிவை அறிந்தபின்—(அவ் இருவினை யொப்பு, மலபரிபாகம், சத்திநிபாதம் வந்து எய்த குருவடிவாக எழுந்தருளிவந்து என் புன்தலையிலே திருவடியைச் சூட்டியருளியபின்) என் இயல்பை அறிவதற்கு ஏதுவாகிய ஞானசக்தி என்னும் திருவருளையே கண்ணாகக் கொண்டு காண (என்செயலெல்லாம் நின் செயலாகவே தோன்றுதலால்), என்னைவிட்டு உன்னை உசாவு கின்றேன் ஏ—என் இயல்பை யெல்லாம் மறந்து சிவானந்தத்திலே அழுந்திக் கிடத்தலால் உன் இயல்பையே நாடுகின்றேன் என்க.

கடைசிவரியில் 'உன்னை உசாவுகின்றேனே' என்ற பாடமும், 'என்னை உசாவுகின்றேனே' என்ற பாடமும் இரண்டும் காண்கிறோம். பழைய உரையாசிரியர் முன் பாடத்தையேகொண்டு பொருள் கூறுகிறார். மேலும் சொல்கிறார்:

இத்திருமந்திரம் முன்னர்க்கூறிய 'தன்னை அறியத் தனக்கொரு தீங்கில்லை' என்னும் திருப்பாட்டின் கருத்தை நன்கு விளக்கி நிற்றல் காண்க. 'என்னை அறிதல் என்பது சிவஞான போதம் பத்தாம் சூத்திரம் இரண்டாமதிகரணத்துக் கூறியருளியமையோடு ஒப்பிடுதற் குரியது' என்பது பழைய உரையாகும்.

பெறுதற்கரிய பேறாகிய இந்த ஆன்ம ஞானக் கல்வியை நேர் முகமாக வழங்குகிறவனாகிய குருநாதனே, சித்தர்களையும், அவர்களுடைய பயிற்சிமுறைகளையும் கற்பிக்க வல்லவன். ஆகவே, அவனுடைய பெருமை ஒப்பற்றதாகும்.

✶

25. சித்தர்கள் யோகப்பயிற்சியில் வழங்குகிற குறியீடுகளும் குழூஉக்குறிகளும்

சித்தர்களுடைய நூல்களிலே, பாடல்களிலாகட்டும் அல்லது உரை நூல்களிலாகட்டும், பல சங்கேதச் சொற்கள், குறியீடுகள், குழூஉக்குறிகள் குருபரம்பரையாக வழங்கிவருகின்றன. யோகநூல் களைக் கற்பிக்கும் முன்பு ஞானிகள், தங்கள் சீடர்களுக்கு இந்தச் சொற்களை விளக்குகிறார்கள். ஒவ்வொரு சொல்லும் ஒரொரு தத்துவத்தைத் தன்னுள் அடக்கி நிற்பதால், அந்த மரபுச் சொற்களில் முக்கியமான சிலவற்றை ஆராய்வது இன்றியமையாததாகும்.

இந்தச் சொற்களின் தத்துவங்களை நன்கு புரிந்துகொண்ட மாணவருக்கே சித்தர் இலக்கியம் சரியாக விளங்கும்.

யோகம் என்ற சொல்லுக்கு இணைப்பு அல்லது சேர்க்கை என்பது சாதாரணமான பொருள். சித்தர்களின் மொழியிலே இதற்கு ஒரு சிறப்பான பொருள் இருக்கிறது.

வெளியே செல்லும் புலன்களின் வேகத்தை மாற்றி அவற்றின் செயலை உள்முகமாக இணைப்பதே சித்தர்களின் யோகப் பயிற்சி யாக இருப்பதால், சித்தர் இலக்கியத்திலே யோகம் என்பது சித்தத்தின் இயக்கத்தை அடக்கி ஆள்வது என்று பொருள்படும்.

சித்தம் என்பது நம்முடைய உடம்புக்குள்ளே தொழில் செய்கிற அகக்கருவிகள் அனைத்தையும் கூட்டாகக் குறிக்கும் ஒரே சொல். அக்கருவிகள் அந்தக்கரணம் என்றும் அழைக்கப்பெறுகின்றன.

சித்தம் என்ற சொல்லால் குறிக்கப்பெறுகின்ற உட்கருவிகள் நான்காம். அவை மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்பன. இந்த நான்கில் சித்தமும் ஒன்றாகக் குறிக்கப்பெறினும், சித்தர்கள் இந்த நான்கையும் சேர்த்து ஒரே சொல்லில் சித்தம் என்றே அழைப்பது மரபாகும்.

ஒரு பேச்சு அல்லது இசை நிகழ்ச்சியைக் கேட்கிறோம் என்றால், புறக்கருவி செவி; உட்கருவி சித்தம். அதேபோன்று காட்சிகளைப் பார்க்கும் புறக்கருவி கண்; உட்கருவி சித்தம். இப்படி ஐந்து புறக் கருவிகளின் செயலையும் உள்ளிருந்து துய்ப்பது சித்தந்தான்.

இதை நுட்பமாக ஆராய்ந்து பார்த்தோமானால், ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் அவனுடைய உலகம் என்பது அவனுடைய சித்தமே யாகும். ஒருவன் ஒரு திரைப்படத்தைப் பார்க்கிறான் என்றால் புறத்தே ஓடுகின்ற படத்தைப் பார்ப்பது அவனில்லை. சித்தமே. அவனுடைய